

Norges krig

Milorg-mannen Thorleif Øisang (Aftenposten 24.2.) beskriver okkupasjonen og krigsårene på en forholdsvis nøktern og rettsbevisst måte. Det får J. A. Pahle til å antyde at Øisang har hukommelsestap.

Det er forståelig at den som våkner 9. april 1940 og oppdager at fremmede tropper invaderer landet «uten grunn», får en annen innstilling enn den som har opplevet mellomkrigstiden og aktivt fulgt med resultatet av Versailles-traktaten, og den russiske revolusjon, hvor målet var verdensrevolusjon.

Norges befolkning ble delt i to. De røde dannet egne grupper i arbeidsliv, idrett, kultur og foreninger av alle slag. De som ikke var med der, ble uvilkårlig utskilt som borgerlige, egoister, kapitalister m.m. Det var en forstemmende utvikling, men bare barnematen mot utviklingen i Mellom-Europa. Da de røde der til slutt ble bekjempet og nedstemt av nasjonale partier, ble disse det Moskva-tro Norges politiske fiender. Det norske nøytralitetsvern var også «fiende», og vi vet alle hvordan det var tiltetgjort til et fullstendig ubrukelig etiketteforsvar.

Den norske handelsflåte var allerede i 1939 vesentlig kontrahert av Storbritannia, og fraktet krigskontrabande mellom Amerika og England. Tysklands åpenbare fordeler av et nøytralt Norden var mer enn de allierte tålte.

STEINAR DALE, Ski